

i modsat Fald kan Menighedsraadet med Kirkeministeriets Sanktion yde Præsten Huslejetilskud, medens der i Hovedstaden hertil udkræves, at der foreligger særlige Forhold.

Den danske Præsteforening har overfor Kommissionen foreslaaet saavel Systemet som Lønningerne forandret. Blandt andet under Henvisning til, at de Avancementsprincipper, som ligger til Grund for Statstjenestemændenes Indordning i Lønningsklasser, ikke kan bringes i Anvendelse for Præsternes Vedkommende paa Grund af den særlige Kaldelsesmaade, og til at de enkelte Præster i deres Virksomhed er ens stillede med Hensyn til Ansvar, har Præsteforeningen ønsket Eenklassesystemet bragt i Anvendelse i videst muligt Omfang. Man har dog tænkt sig, at f. Eks. $\frac{1}{3}$ af Embederne kunde ligge noget over den store Gruppe i Lønning.

Da imidlertid en stor Menighed naturligt i Almindelighed vil give Præsten større Arbejde end en lille Menighed, har Præsteforeningen foreslaaet den almindelige Lønning suppleret med et pensionsgivende Befolkningstillæg.

Man har dernæst ønsket samme System indført over hele Landet, saaledes at Lønklasserne og Reglen om Befolkningstillæg blev de samme i og udenfor Hovedstaden, og i Tilslutning hertil har man ogsaa foreslaaet, at der blev givet fælles Rammeregler for Godtgørelser for Befordring, for Embedsbøger og for Konfirmandstue, hvortil ønskes føjet Godtgørelse for Opvarmning og Rengøring af Kantor (eventuelt Venteværelse).

For Godtgørelsernes Vedkommende har man fremhævet, at man ikke ønsker, at de skal have Karakter af Løntillæg, men kun svare til en rimelig Normaludgift for Præsterne. For selve Lønningernes Vedkommende er der ønsket betydelige Forhøjelser, idet det er hævdet, at Præsterne, deres særlige Forhold taget i Betragtning, ellers vil være ringe stillet i Sammenligning med andre akademiske Tjenestemænd, specielt Gymnasiéskolens Lærere. Selve disse Forslag er imidlertid udformede, før man kendte den endelige Udformning af Ordningen med det almindelige pensionsgivende Løntillæg og de nye Regler for Reguleringstillæg og disse nye Bestemmelers Betydning for Præstelønningerne i det hele.

Kommissionen har ikke ment at burde søge de 2 Love sammenarbejdet til een Lov. Der er paa saa mange Punkter stadig forskelligartede Forhold inden for de 2 Omraader; en Fælleslov maatte derfor indeholde meget omfattende Særafsnit. Man har heller ikke ment at kunne udarbejde en fælles Lønnings- og Godtgørelsesordning, bl. a. paa Grund af Hovedstadslønningernes høje Placering, der vedvarende maa siges at dække en vis Udgift til Tilvejebringelse af Lokaler ud over den rene Beboelseslejlighed. Og paa den anden Side betyder det, at der udenfor Hovedstaden almindeligvis er Tjenestebolig, en Fordel for disse Præster. Men det maa erkendes, at denne Fordel i nogen Grad udjævnes ved, at Boligfradraget fremtidig beregnes, ikke alene af Grundlønnen, men ogsaa af det til denne knyttede almindelige pensionsgivende Løntillæg. Dertil kommer den pensionsmæssige Interesse i, at der ikke er for stor Forskel paa Lønsatserne i og uden for Hovedstaden. Man har derfor for Præsterne udenfor Hovedstaden foreslaaet nye Lønsatser, der mere nærmer sig Hovedstadens og specielt ogsaa rummer en Klasse, der relativt svarer til Hovedstadens 1. Lønklasse. Man har dernæst ud fra Erkendelse af, at den særlige Kaldelsesmaade gør det betænkeligt for Præsterne at have et for stærkt gennemført Lønklassesystem, nøjedes med — baade i og uden for Hovedstaden — foruden den særlige Klasse for Kaldskapellaner — at opstille 3 Lønningsklasser med en saadan Slutløn, at ogsaa Præster, der ikke opnaar Oprykning, kan naa til en passende